

PAULA ALDESCU

CELOFAN DE APĂ

Proză

media **LUMEN**
www.EdituraLumen.ro

Paula ALDESCU

Celofan de apă

Lumen

Iași, 2010

PAULA ALDESCU
CELOFAN DE APĂ

Editura Lumen este acreditată CNCSIS

edituralumen@gmail.com
grafica.redactia.lumen@gmail.com
prlumen@gmail.com

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

Consilier Editorial: Dr. Antonio SANDU
Redactor: Cristian UȘURELU

Colecția: Proză

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată indiferent de mediul de transmitere este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALDESCU, PAULA

Celofan de apă / Paula Aldescu. - Iași : Lumen, 2010
ISBN 978-973-166-203-9

821.135.1-32

Paula ALDESCU

Celofan de apă

Lumen

Iași, 2010

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	9
<i>Celofan de apă</i>	15
<i>Despărțire – naștere in vitro</i>	15
<i>Omul... cu bun gust</i>	16
<i>Constatare</i>	17
<i>Mâzgălator</i>	17
<i>Veleități de personaj</i>	18
<i>Veghe</i>	18
<i>Particularul unui „a fi” extravagant...</i>	19
<i>Romantism matur fudul</i>	20
<i>Veston versus oglindă</i>	22
<i>Ora de aur a societății de aliaj</i>	24
<i>Piciorul domniței</i>	25
<i>Falsa clipă a morții</i>	26
<i>Mistuire</i>	27
<i>Am un chip</i>	29
<i>Existență și desființare</i>	30
<i>Abandon</i>	33
<i>Seminția închipuirilor prostituate</i>	34
<i>Vreau, sunt, pot</i>	36
<i>I+eu = copilul din mine</i>	38
<i>Virgula</i>	40
<i>De pe tocuri</i>	41
<i>Meșteșugarul, pasăre rară</i>	42

<i>Dezideratul celei de-a doua nașteri.....</i>	46
<i>Să merit din nou...viața!</i>	47
<i>Defulare</i>	49
<i>Povestea unui vis</i>	50
<i>Afroditele pe care le încheși.....</i>	51
<i>Îngâmfare</i>	53
<i>Șoseta albă</i>	55
<i>Drame sau grame</i>	57
<i>Episodul I din eu, tu și el.....</i>	59
<i>La Severin, la Severin.....</i>	61
<i>Octombrie – Noiembrie</i>	64
<i>Timp fără răbdare</i>	65
<i>Ușuratică</i>	67
<i>Unchiașul și beladona</i>	70
<i>Sirop de zmeură</i>	71
<i>Trăiri regizate.....</i>	73
<i>Zâna Dunării</i>	74
<i>Bizet, Dior și Irina Surneva.....</i>	76
<i>Frica și biblioteca.....</i>	77
<i>Fum și bălegar</i>	79
<i>Porniri de madelaine</i>	81
<i>Bloggerii și outfit sadovenian</i>	83
<i>Noaptea din zi.....</i>	84
<i>Lo</i>	86
<i>Brâul lui Dumnezeu.....</i>	87
<i>Capot albastru.....</i>	89
<i>Zbor alb negru.....</i>	90

<i>Palavre</i>	91
<i>Revedere</i>	92
<i>Kitzbuhel</i>	94
<i>Ninsori în făurar</i>	95
<i>A</i>	96
<i>Maci</i>	97
<i>Un hop</i>	99
<i>Vineri, ora 12</i>	101
<i>Bătăi de gene</i>	103
<i>Radna</i>	105
<i>Pescari, îndrăgostiți și gunoaie</i>	107
<i>Ileana Cosânzeana</i>	108
<i>Schimbare, cuvânt fantezist</i>	110
<i>Nunta</i>	111
<i>Ochii dumitale</i>	113
<i>Nimicie</i>	115
<i>Condeiful slav</i>	117
<i>Gafe</i>	119
<i>Față de toți și pentru tot</i>	121
<i>Batllo și Pacha</i>	122
<i>Viața la țară</i>	123
<i>Machiaj de mătase sau dantelă</i>	124
<i>Poalele mamei</i>	126
<i>Examenul de titularizare</i>	127
<i>Crez</i>	129
<i>Festivalul de jazz</i>	131
<i>Noptile de odinioară</i>	132

<i>Orele</i>	134
<i>Ploaia</i>	135
<i>Diana Bodea</i>	136
<i>Nostalgie comunistă</i>	139
<i>9 centimetri</i>	140
<i>Sorin Oncu</i>	141
<i>O șuetă despre căsătorie</i>	142
<i>Nări fudule</i>	144
<i>Originar din România</i>	146
<i>Condusă de utopii</i>	149
<i>Praga</i>	151
<i>Salvador Dali</i>	153
<i>Schimbare</i>	155
<i>În jurul mesei</i>	156
<i>Micii cerșetori</i>	157
<i>5 lei și Muzeul de Artă</i>	159

Cuvânt înainte

Ne-am obișnuit să ne socotim jucăriile zeilor, arma lor secretă împotriva plictisului. Când cei de dincolo de lună își pierd îndemânarea întru degustarea ambroziei, când limba li se împleticește în rostirea vocabulelor sacre, ei hotărăsc să ne pună la încercare, dorindu-și cu suspectă aviditate să se amuze cu inconștiența noastră artă actoricească. Ba chiar mai mult, așa cum ne învață Homer, ei urzesc și săvârșesc pieirea oamenilor pentru ca viitorimea să aibă ceva de cântat, gata să dea o mână de ajutor artiștilor ce ar putea rămâne altfel în pană de inspirație. Zeul se dovedește estetul perfect : savurează atât spectacolul în care ne-a distribuit fără știrea noastră, cât și cronica mai mult sau mai puțin fantezistă în care e descrisă prestația comedianților. Doar despre regizor nu e nevoie să se spună nimic - el e chiar zeul.

Însă zeii nu au obiceiul de a-și pierde mințile, fiindcă regulamentul Olimpului nu tolerează decât cel mult o criză de nervi. De aceea, jocurile lor nu pot să aibă parte de un deznodământ dramatic, iar ei rămân mereu

identici, scutiți până și de o banală nevroză, ghiftuiți cu o eternă beatitudine. Nu la fel stau lucrurile în privința jucăriilor lor animate. Oamenii au în repertoriu și nebunia. Tocmai de aceea, miza jocului lor e alta. Ei riscă să se piardă între rolurile pe care și le asumă, înghițiți de o stranie amnezie, de o gaură neagră ce tinde să le soarbă identitatea, transformându-i într-o suită de măști fără suport. Nebunia nu ar reprezenta decât neputința de a mai discerne, imposibilitatea de a spune dacă în spatele acestor travestiuri se mai ascunde cineva. Eul se dizolvă, lăsând în urma sa doar o serie de fluxuri ale conștiinței, devenite întâmplătoare și absurde, lipsite de orice coordonare, asemenea trucurilor dezordonate ale unui clovn.

Jocul e modul nostru de a cocheta cu nebunia, felul în care evadăm pentru o vreme din realitate încercând să nu ne punem în pericol mințile. El preia doar o serie de manifestări superficiale ale nebuniei, împiedicându-ne să ne prăbușim în patologic. E o tentativă de a gusta doar ceea ce presupunem că ar putea să fie deliciale acesteia, fără să avem parte și de abisul ei însoțit de șocuri electrice. Jocul pare să fie o variantă a nebuniei *ad usum delphini*, o necesară

defulare a scenariilor imaginației noastre. Ne jucăm pentru că avem nevoie de o repliere, de o punere la adăpost în raport cu trăirile noastre zilnice transformate în roțițele unui mecanism implacabil, fiindcă vrem să păstrăm măcar o doză de imprevizibil în economia vieților noastre. Animalul ce fantazează în noi nu poate fi înduplecat în nici un chip să se mulțumească doar cu ceea ce vede sau cu ceea ce trăiește și tocmai din acest motiv el pornește la o reconstruire a realității guvernată de deplinul arbitrar al instinctului său ludic. Așa pare să se nască arta, această himeră nutrită din incongruența dintre lumea în care ne mișcăm și lumea în care visăm. Artă e mărturia insatisfacției noastre în raport cu chipul lumii, e aportul pe care vrem să ni-l aducem la opera demiurgului. Probabil cea mai bună dintre lumile posibile e o lume lipsită de artă, o lume în care perfecțiunea realității inhibă orice impuls creator, în care dorința de joc nu are spațiu pentru a se naște. Artă e o încercare de a compensa imperfecțiunile existenței. O lume perfectă lasă loc doar unui exercițiu etic, interzicând orice veleitate estetică, așa cum par să fi înțeles neoplatonicienii, care spuneau că binele e plin de blândețe, de bunătate și de

gingășie, stând oricând la dispoziția celui care îl dorește, pe când frumosul stârnește groază, buimăcire și plăcere amestecată cu durere, ducându-i departe de bine pe cei care nu știu ce este binele. Paradisul nu e unul estetic, nu e o academie în care să se strângă cei mai mari artiști ai tuturor vremurilor cocoșați sub greutatea operelor pe care le poartă în cârcă, nu e o insulă pe care să te retragi alături de cele mai mari zece cărți ale tuturor timpurilor, ci e un teritoriu eminentemente etic, un regat al pielarilor, hangiiilor sau spișterilor stăpâniți dintotdeauna de fascinația binelui.

Jocul cere și o anume virtuozitate, abilitatea unui ingenuu histrionism. De aceea, copilul pare să fie adevăratul maestru de ceremonii, unicul specialist al ludicului. Superioritatea sa zdrobitoare în ale jocului ține de echiparea lui naturală, care îi permite să se fixeze instantaneu într-o lume fluidă și bazată pe improvizație, de parcă ar fi fost dintotdeauna un harnic ucenic într-o companie de *commedia dell'arte*. Adultul întâmpină dificultăți în tot ceea ce ține de pliere, ontologia sa e una mai degrabă rigidă, o ontologie a substanței scăpată cu bine în ciuda destrucției heideggeriene. El are nevoie de repere fixe, de consistența rolurilor pe care și

le asumă, de sentimentul că lumea pe care o știe va rămâne mereu aceeași. Schimbarea îl terorizează, iar pentru improvizație îi lipsește talentul. Singura virtute pe care o recunoaște e seriozitatea, mascându-și neputința de a evolua printr-un hilar elogiu al solemnului și printr-o pasiune bolnăvicioasă pentru tot ceea ce ține de ceremonie. E un suporter inconștient al funcționării austrice, un posibil nostalgic al împăratului cu favoriți, al atât de bătrânului Franz Josef. Pentru că maladivul îi repugnă, refuză să-și ia măsuri de precauție, socotind boala o problemă de necunoaștere a etichetei. Privește cu dispreț lumea pe care și-o construiesc copiii, socotind-o o nerozie inutilă, în locul căreia ar fi mai potrivită exersarea unui pas de defilare, pregătirea pentru acea existență pe care o socotește singura adevărată, existența determinată de hegemonia birourilor. Jocul nu poate să intre în lumea sa, fiind considerat o primejdioasă ficțiune, o posibilă dovadă a intruziunii himericului, o înfrângere inacceptabilă a rațiunii. Rațiunea nu știe să se joace ; ea poate doar să ordone sau să calculeze, urmărind cu încordare ca nimic să nu-i scape de sub control, exercitându-și marțial vigilența.

Numai înțeleptul știe să se joace cu o pasiune egală aceleia a copilului, cu toate că motivele sale sînt radical diferite. El se prinde în joc pentru a se convinge mai bine de caracterul iluzoriu al lumii, de lipsa de importanță a faptelor și gesturilor noastre, tocmai pentru că știe că nu e decât o jucărie între altele, un umil soldat al imperiului jucărilor. Eventuala sa eliberare depinde de înțelegerea rolului său de marionetă. Și în acest fel ne întoarcem la firele pe care le trag zeii, avându-l de astă dată pe Plotin alături de noi : « Căci așa face omul care nu știe să trăiască decât lucrurile cele de jos și lucrurile exterioare : el nu știe că și atunci când varsă lacrimi sau când le ia în serios, de fapt joacă un rol. Numai partea serioasă din om poate întreprinde, în mod serios, fapte serioase ; în rest, omul nu este decât o jucărie. Cei care nu știu să fie serioși și nu știu despre sine că sînt doar niște jucării, își iau jucăriile în serios. Dacă, jucându-ne cu ele, ajungem să suferim aceleași necazuri ca și ele, trebuie ca, lepădând masca pe care am purtat-o cât am jucat, să știm că am fost prinși într-o joacă de copii. Iar dacă Socrate se joacă, se joacă doar cu Socrate cel exterior ».

Ciprian Vălcan

ISBN 973-164-203-0

Publicat cu finanțarea:
media LUMEN
www.EdituraLumen.ro